

Un basm

Mirimirela

S-a îmbrăcat pădurea în somon
Și mierea se prelinge peste ape,
Adie vântul blând peste ponton,
Vin căprioarele să se adape.

E-o liniște adâncă și bizară
Ce mă transpune într-o altă stare,
Iar soarele târziu prin crengi coboară.
Ca într-o nefirească încleștare

Se contopesc nori sângerii cu munții
Și creștetul pădurii parcă arde.
Îmi trece-acum prin ochii triști ai minții
Un basm în care nimeni nu mai crede...

Pădurea doar. Și lacul. Și o ciută
Credință au și nimeni n-o strămută
Că-n viața care va să vie-n taină
Va fi din nou ca în povești, o toamnă.

O toamnă cu o haină roz-somon
Când mierea s-o prelinge peste ape
Și-o adia vântul peste ponton
Iar noi ne-om aduna în calde șoapte.